

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4To/15/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8124010791
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Varga PhD., LL.M., MBA
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8124010791.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M, MBA a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Jaroslava Bugela na neverejnom zasadnutí konanom dňa 09.07.2025 v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zákona, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súd Prešov zo dňa 11.04.2025, sp. zn. 4T/23/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 320 ods. 1 písm. a/ Tr. poriadku, v spojení s § 280 ods. 2 Tr. poriadku trestnú vec obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. E. XX, C. pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. d/ Tr. zákona, s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- v období od presne nezisteného dňa, koncom mesiaca október 2023 do 22:45 hod. dňa 24.12.2023 v obci Kendice, okres Prešov na pozemku rodinného domu s popisným číslom 248, v miestnosti, ktorá je súčasťou hospodárskej budovy, prispôsobenej na bývanie, bez oprávnenia bránil užívať osobnú slobodu mal. F. B. nar. XX.XX.XXXX a to tak, že v uvedenom období približne päťkrát do týždňa ju proti jej vôli opakovane zamykal cez noc v miestnosti, od ktorej mal len on kľúče, kde nemala prístup ani k základným hygienickým zariadeniam, išlo o žiačku 9. ročníka základnej školy, ktorá sa mala podrobovať psychiatrickej liečbe, medzi poškodenou a obžalovaným existovalo silné citové puto, pričom obžalovaný maloletej prezentoval svoju vôľu tento vzťah naďalej udržiavať, skrýval ju pred manželkou, ukrýval ich vzťah, aj jej bránil, aby si nerobila čo chce, čím maloletú obmedzoval vo voľnom pohybe, poškodená mohla ísť von len vtedy, keď obžalovaného poprosila alebo len keď bol doma, obžalovaný mal s poškodenou intímny pomer, nemal zábrany ani voči vulgárnym nadávkam a fyzickým útokom smerom k maloletej, vozil ju do školy, mesta, kupoval jej veci, čím ju obžalovaný manipuloval, vzhľadom na vek a jej intelekt, a aj s citmi maloletej, nebola spôsobilá vyhodnotiť vážnosť jeho počínania k nej a dňa 24.12.2023 v snahe opustiť priestor, keďže okno a dvere sa nedali otvoriť a s obžalovaným sa nemohla najmenej tri hodiny skontaktovať, lebo jej nedvíhal telefón, požiadala o pomoc kamaráta a následne políciu, ktorej správanie obžalovaného voči nej oznámila,

postupuje Okresnému úradu Prešov, ktorý by ju mal prejednať ako priestupok.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 11.04.2025, sp. zn. 4T/23/2024 súd podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku oslobodil obžalovaného A. B. spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Prešov pod č. 1 Pv 558/23/7707-90, zo dňa 23.05.2024, podanej na Okresný súd Prešov, dňa 27.05.2024, pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zákona, s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak,

že v období od presne nezisteného dňa, koncom mesiaca október 2023 do 22.45 hod. dňa 24.12.2023 v obci Kendice, okres Prešov na pozemku rodinného domu s popisným číslom 248, v miestnosti, ktorá je súčasťou hospodárskej budovy, prispôsobenej na bývanie, bez oprávnenia bránil užívať osobnú slobodu mal. F. B. nar. XX.XX.XXXX a to tak, že v uvedenom období približne päťkrát do týždňa ju proti jej vôli opakovane zamykal cez noc v miestnosti, od ktorej mal len on kľúče, kde nemala prístup ani k základným hygienickým zariadeniam, išlo o žiačku 9. ročníka základnej školy, ktorá sa mala podrobovať psychiatrickej liečbe, medzi poškodenou a obžalovaným existovalo silné citové puto, pričom obžalovaný maloletej prezentoval svoju vôľu tento vzťah naďalej udržiavať, skrýval ju pred manželkou, ukrýval ich vzťah, aj jej bránil, aby si nerobila čo chce, čím maloletú obmedzoval vo voľnom pohybe, poškodená mohla ísť von len vtedy, keď obžalovaného poprosila alebo len keď bol doma, obžalovaný mal s poškodenou intímny pomer, nemal zábrany ani voči vulgárnym nadávkam a fyzickým útokom smerom k maloletej, vozil ju do školy, mesta, kupoval jej veci, čím ju obžalovaný manipuloval, vzhľadom na vek a jej intelekt, a aj s citmi maloletej, nebola spôsobilá vyhodnotiť vážnosť jeho počínania k nej a dňa 24.12.2023 v snahe opustiť priestor, keďže okno a dvere sa nedali otvoriť a s obžalovaným sa nemohla najmenej tri hodiny skontaktovať, lebo jej nedvíhal telefón, požiadala o pomoc kamaráta a následne políciu, ktorej správanie obžalovaného voči nej oznámila, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Proti tomuto rozsudku riadne a včas, podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 17.04.2025, podal odvolanie prokurátor, ktoré odôvodnil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 09.05.2025. Namietal, že má za to, že závery súdu tak ako sú uvedené v odôvodnení rozsudku nezodpovedajú zistenému skutkovému stavu. Navyše, chce poukázať na to, že súd A. B. spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa skutok stal, avšak v rozpore s týmto v odôvodnení rozsudku na viacerých miestach uvádza, že poškodená mala byť obžalovaným zamykaná. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že sa skutok stal a boli naplnené obligatórne znaky žalovaného zločinu, čo vyplýva predovšetkým z výpovede samotnej poškodenej a svedkov G. a D., podľa ktorých mal obžalovaný v hospodárskej budove pri svojom dome opakovane zamykať poškodenú, ktorá nakoniec 24.12.2023 skutok oznámila polícii, pričom príslušníci polície, svedkovia Uhlár a Reichstädter, ju po príchode v označenej hospodárskej budove skutočne našli zamknutú po tom, čo im obžalovaný priamo pred nimi kľúčom odomkol dvere. Dokonca aj sám obžalovaný v prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného priznal, že mala byť poškodená zamykaná. Pokiaľ ide o súdom vytýkané nedostatky v skutkovej vete spočívajúce v nepreukázaní manipulácie zo strany obžalovaného voči poškodenej má za to, že poškodená je jednak osoba so zníženým intelektom a jednak maloletá osoba, a preto nemožno spravodlivo očakávať, že sa zachová ako priemerná, plnoletá, mentálne zdravá žena. Prihliadnuc tak na výpovede svedkov a na výsluch znalkyne, psychologičky PhDr. Kordovanovej, podľa ktorej mali poškodená a obžalovaný nerovnocenný vzťah a poškodená verila, že bude jeho výlučnou partnerkou, ako aj na výpovede obžalovaného v prípravnom konaní, podľa ktorých od neho dostávala poškodená darčeky a peniaze, vykonanému dokazovaniu nezodpovedá ani odôvodnenie rozsudku v časti, kde súd naznačuje manipuláciu zo strany poškodenej, dieťaťa, voči obžalovanému, ktorý je dospelým mužom vyššieho veku. Znamenalo by to, že poškodená obžalovaným manipulovala, a preto sa musel podrobiť intímnemu vzťahu s ňou a zariadiť jej bývanie v hospodárskej budove, hoci na rovnakom dvore žila jeho manželka a maloleté deti. Súd sa nevysporiadal s otázkou, prečo by obžalovaný poškodenú zamykal, ak by sa na vstup a výstup z hospodárskej budovy malo bežne používať okno, ak by jeho cieľom nebolo obmedziť osobnú slobodu poškodenej, nakoľko, podľa súdu, mala možnosť opustiť miestnosť útekom. Zamknutím dverí bol, podľa jeho názoru, jednoznačne sledovaný cieľ obmedziť osobnú slobodu poškodenej, a to z dôvodu, aby sa zamedzilo jej stretu s rodinou obžalovaného, či jej úteku, čo potvrdil aj samotný obžalovaný. Od nikoho a najmä nie od poškodenej, prihliadnuc na jej vek a mentálnu úroveň, nemožno očakávať, že bude hľadať alternatívne riešenia, akým spôsobom sa môže dostať von z uzamknutého priestoru. Odhliadnuc od toho, poškodená už v minulosti z hospodárskej budovy ušla, čo značí, že ani v minulosti nebola zamknutá dobrovoľne. Opačný výklad by znamenal, že ak sa obeti podarí ujsť oknom, páchatel'ove konanie nikdy nebude trestným činom. Rovnako má za to, že protiprávnosti konania obžalovaného nezbavuje ani to, že poškodená mala mobilný telefón. Nemožno od nikoho očakávať, aby sa z uzamknutého priestoru dostal von zakaždým len na zavolanie. Na druhej strane, poškodená obžalovaného prostredníctvom mobilného telefónu dňa 24.12.2023 kontaktovala, avšak bezvýsledne. Na veci nič nemení ani obrana obžalovaného, že o tom nemal vedomosť. Tým, že sa poškodená mohla pohybovať mimo objekt, nebola zamknutá nepretržite, zásah do jej osobnej slobody nebol až takej povahy a dĺžky trvania, aby opakované konanie obžalovaného naplnilo znaky pozbavenia osobnej slobody, avšak jej opakované uzamykanie naplnilo znaky obmedzovania osobnej slobody. Sú

dôsledne nevyhodnocoval stupeň rozumového a mravného vývoja poškodenej. V danom prípade je poškodenou, obeťou, maloletá osoba, ktorá nie je vzhľadom na vek a v danom prípade aj na nízky intelekt, schopná kriticky myslieť a vyvstáva otázka, či sa vôbec dá postaviť oslobodenie páchatela spod obžaloby na absencii prejavu nesúhlasu od dieťaťa. Súd tiež v rozpore s vykonanými dôkazmi dospel k záveru, že znalecké posudky svedčia v neprospech dôveryhodnosti výpovede poškodenej a zároveň naznačil, že je to práve poškodená, ktorá mala manipulovať obžalovaným. Uvedené nezodpovedá vykonanému dokazovaniu, najmä záverom znaleckých posudkov. Podľa C. H. poškodená nemala snahu obžalovanému poškodiť, ani nemá snahu javiť sa v lepšom svetle, na zvládnutie problematického vzťahu nemala dostatočnú mentálnu kapacitu, verila, že sa stane oficiálnou partnerkou obžalovaného, a preto zotrvala v tomto vzťahu, pričom je ľahko manipulovateľná. Podľa D. I. je poškodená mierne duševne zaostalá a osobnostne nezrelá. Obžalovaný v prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného, okrem iného, uviedol, že zamykaním sa pokúšal zabrániť poškodenej v úteku. Následky na psychickom zdraví u poškodenej konštatovala znalkyňa psychologička PhDr. Kordovanová, podľa ktorej sa psychický stav poškodenej zhoršil počas vzťahu s obžalovaným, ktorý pre ňu predstavoval nadmernú psychickú záťaž. V danom období sa začali prejavovať poruchy správania. Nie je preto zrejmé, ako chcel obžalovaný maloletej pomôcť, keď práve vzťah s ním jej neprospeval. Súd taktiež v rozpore s vykonanými dôkazmi konštatoval, že absentuje akýkoľvek motív obžalovaného, pričom sám obžalovaný v procesnom postavení obvineného vypovedal, že poškodenú zamykal, aby ju ukryl pred svojou manželkou, aby si nič nespravila, keď sa vyhrážala samovraždou. Tomu, že obžalovaný nechcel, aby sa poškodená voľne pohybovala na pozemku, a že sa ani voľne nepohybovala, zodpovedá to, že poškodená mala v hospodárskej budove v miestnosti, kde sa zdržiavala, lavór na vykonanie potreby. Pokiaľ ide o výpoveď poškodenej, kde súd konštatoval, že z obrazovo-zvukového záznamu nebadá na poškodenej známky stresu, strachu a traumy, absencia emočného prejavu vôbec nie je v rozpore s tým, že konanie obžalovaného bolo protiprávne, nehovoriac o tom, že sa jednalo o výpoveď maloletej s mentálnou retardáciou ľahkého stupňa, ktorá k obžalovanému prechovávala pozitívne emócie. Súd odmietol čítanie návrhu výpovede poškodenej zo dňa 25.12.2023, z dôvodu že bola vykonaná v nočnej hodine a bez prítomnosti psychológa a zákonného zástupcu. Ako dôkaz nemožno v zmysle § 119 ods. 5 Tr. poriadku odmietnuť taký dôkaz, ktorý bol mimo iné získaný nezákonným donútením alebo hrozbou takéhoto donútenia, pričom v danom prípade takéto okolnosti nenastali. Poškodená nenamietala, že výsluch bude vykonaný v nočnej hodine, nesťažovala sa na únavu, ani že by nechcela vo výsluchu pokračovať. Má za to, že takáto výpoveď poškodenej je zákonným dôkazom, aj keď je pravdou, že k výsluchu nebol prizvaný psychológ, ani zákonný zástupca. Takýto postup slúži najmä na ochranu poškodeného, aby bol výsluch vedený ohľaduplne, a preto samotná neprítomnosť psychológa nespôsobuje nezákonnosť takéhoto výsluchu, resp. jeho procesnú nepoužiteľnosť. Nie je dôvod, prečo by taká výpoveď nemohla byť prečítaná. Uvedená výpoveď je pritom ako dôkaz dôležitá, nakoľko poškodená vypovedala spontánne, po tom, čo sa sama rozhodla oznámiť skutok, najmä o tom, že obžalovaný ju vodil do kotolne, kde mali často dobrovoľný styk, viackrát ju zbil, v kotolni ju často zamykal a nemohla odísť kedy chcela. Ďalej vypovedala, že už nevláde byť ďalej zamykaná, nevie prečo bola zamykaná, na rukách má jazvy, ktoré si spôsobila žiletkou, pretože mala nervy na obžalovaného, že je zamknutá. Z uvedených dôvodov navrhol aby Krajský súd v Prešove zrušil napadnutý rozsudok a uložil Okresnému súdu Prešov, aby vec znovu prejednal a rozhodol, pričom navrhol na hlavnom pojednávaní prečítať výpoveď poškodenej zo dňa 25.12.2023.

Krajský súd na základe takto riadne a včas podaného odvolania preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora je čiastočne dôvodné.

Úvodom je potrebné konštatovať, že krajský súd v prejednávanej trestnej veci už jedenkrát rozhodol, keď zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa a vrátil mu vec na nové konanie a rozhodnutie, pričom po doplnení dokazovania je potrebné konštatovať, že okresný súd vykonal v rámci riadneho procesného postupu dokazovanie v celom rozsahu potrebnom pre náležité zistenie a ustálenie skutkového stavu veci, avšak na základe toho dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom.

Prvostupňový súd odvolaním napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že skutočnosť, že medzi obžalovaným a poškodenou bol citový vzťah, ktorý neskôr mal intímny rozmer vyplynula nielen z výpovedí obžalovaného a poškodenej, ale tento vzťah potvrdili aj všetci svedkovia, ktorí boli s aktérmi tohto vzťahu

v kontakte, a tiež vyplynula aj zo správy školy, ktorú navštevovala poškodená, ako aj z komunikácie na instagrame medzi poškodenou a manželkou obžalovaného J. B.. Toto silné citové puto najmä zo strany poškodenej k obžalovanému je možné bezpochyby definovať ako dôvod, prečo chcela byť poškodená neustále v blízkosti obžalovaného. Vyplynul aj z oboch znaleckých posudkov MUDr. Rosenbergerovej a PhDr. Kordovanovej, ktoré z odborného hľadiska definovali tento vzťah ako zaľúbenosť poškodenej k obžalovanému, čo napokon potvrdzovali vo svojich výpovediach aj matka a súrodenci poškodenej, ktorí boli na hlavnom pojednávaní vypočutí. Súd tento vzťah hodnotí z hľadiska existencie motivácie, pre ktorú poškodená vyhľadávala spoločnosť obžalovaného, a teda nie je pravdou, čo tvrdil prokurátor v skutkovej vete obžaloby a podanom odvolaní, že by obžalovaný mal úmysel vybudovať medzi ním a poškodenou silné citové puto a tento vzťah udržiavať len ako motiváciu na to, aby mohol obmedzovať jej osobnú slobodu. Na takýto záver nikdy neexistoval už ani v prípravnom konaní žiaden dôkaz, ktorý by svedčil o tomto závere prokurátora a nebol vykonaný ani na hlavom pojednávaní, teda toto tvrdenie prokurátora je iba v rovine špekulácie. Právne relevantné budovanie a udržiavanie citového puta totiž prichádza do úvahy len v súvislosti s motívom trestného činu ako fakultatívnym znakom skutkovej podstaty trestného činu, pretože prípadná citová manipulácia sama osebe nie je trestným činom. Takto v obžalobe formulovaná skutková okolnosť sa ani nikdy nestala, pretože nebol vykonaný žiaden dôkaz o tom, že obžalovaný úmyselne a v zlej vôli manipuloval s citmi poškodenej, aby ju udržiaval vo svojej podriadenosti za účelom jej zamykania v hospodárskej budove, pretože iba obmedzenie osobnej slobody zamknutím môže mať povahu žalovaného trestného činu, nie však citová manipulácia. Hoci je zrejme, že tento vzťah bol z dôvodu vekového rozdielu a sociálnej úrovne nevyvážený a obžalovaný občas poškodenej prispel drobnou finančnou čiastkou na malé nákupy, ktorá by sa dala porovnať s vreckovým, nebolo preukázané, že samotný charakter tohto vzťahu obžalovaný úmyselne využil vo svoj prospech, aby mohol obmedzovať osobnú slobodu poškodenej, ako to tvrdí prokurátor v podanom odvolaní. Je tiež iba domnienkou obžaloby, na ktorej nemôže obstať výrok o vine, že obžalovaný zneužíval nízky intelekt poškodenej na to, aby ňou manipuloval, v úmysle na nej spáchať akýkoľvek trestný čin. Na toto tvrdenie nebol vykonaný žiaden dôkaz. Nebol tiež vykonaný žiaden dôkaz, že by obžalovaný úmyselne nadviazal tento vzťah, budoval ho a udržiaval preto, aby mal obžalovanú (súd mal zrejme na mysli poškodenú) zamknúť u seba v hospodárskej budove. To, že tak mohol konať s motiváciou sexuálneho uspokojenia nie je trestné, pretože nebolo dokázané, že by poškodená nemala s obžalovaným pohlavný styk dobrovoľne. Pokiaľ súd posudzuje otázku manipulácie výpovedí svedkov B., G. a D., z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že to bola práve poškodená, ktorá obžalovaného citovo vydierala, manipulovala s ním, ale aj jeho manželkou, vyhrážala sa samovraždou, ak obžalovaný neurobí čo ona chce. To jednoznačne vyplynulo aj z komunikácie medzi poškodenou a manželkou obžalovaného J. B. na instagrame, z ktorej je zrejmá snaha poškodenej nahradiť manželku obžalovaného v pozícii primárnej partnerky, spojená s vydieraním a vyhrázaním sa samovraždou, čo potvrdil aj svedok G.. Aj to svedčí v prospech názoru súdu, že nebolo preukázané, že sa skutok v časti motivácie obžalovaného citovo si pripútať poškodenú, aby mohol obmedzovať jej osobnú slobodu stal. Je pravdou, že toto nastavenie ich nevyváženého vzťahu v prospech zrelejšieho a dominantnejšieho obžalovaného zjavne uľahčilo konanie obžalovaného ale nebolo tomu tak v právne relevantnom zmysle, nakoľko úmysel musí pokrývať aj tento motív trestného činu, k čomu musí byť vykonaný dôkaz, avšak takýto dôkaz vykonaný nebol. Len samotný fakt vekovo a intelektuálne nevyváženého vzťahu ku konštatovaniu trestnoprávne irelevantnému motívu spáchania úmyselného trestného činu nestačí, ale musí existovať aj kauzálny nexus medzi konaním páchatel'a citovo si pripútať mladšiu a menej inteligentnú partnerku a spáchaním trestného činu, ktorého obeťou by bola táto partnerka. Takýto stav dokazovaním zistený nebol. Rovnako nebolo preukázané ani skutkové tvrdenie prokurátora, že obžalovaný skrýval poškodenú pred manželkou, čo vyvracia komunikácia poškodenej a manželky obžalovaného, ktorá o ich vzťahu, ako aj o tom, že poškodená prespáva v hospodárskej budove vedela. Súd podobne ako aj v predchádzajúcej časti odôvodnenia poukazuje na to, že zatajovanie vzťahu samo osebe nemá znaky žiadneho trestného činu v zmysle Tr. zákona a táto skutková okolnosť tvrdená obžalobou nemá, podľa presvedčenia súdu, žiaden vzťah k skutkovej podstate žalovaného trestného činu. Navyše, táto skutková okolnosť ani nebola žiadnym spôsobom preukázaná. Rovnako súdu nie je zrejme, z akého dôvodu je ako skutková okolnosť, ktorou sa preukazujú znaky trestného činu, uvádzané, že obžalovaný bránil poškodenej, aby si robila čo chce. Je potrebné uviesť, že v čase skutku mala poškodená 16 rokov a nielen dieťa, ale nikto si nemôže robiť čo chce. Ak mal prokurátor touto formuláciou na mysli, že poškodená nemohla ísť kam chcela, ani jeden zo svedkov uvedenú skutočnosť nepopisoval a aj sama poškodená uviedla, že riadne chodila do školy, obžalovaný ju vozil na nákupy do Prešova, dával jej peniaze, zabezpečil jej mobilný telefón s pripojením na internet, a teda neexistuje žiaden dôkaz, ktorý by svedčil v prospech toho, že bola obmedzená jej slobodná vôľa, hoci

súd opätovne zdôrazňuje, že obžaloba je postavená na právnej kvalifikácii obmedzenia osobnej slobody, kedy mala byť obmedzená osobná sloboda spočívajúca v slobodnom pohybe, čo je výrazne nižšie poňatie toho, čo prokurátor definoval, ako to, že si nemohla robiť to, čo chce. Teda ani táto časť skutku nebola preukázaná, navyše nie je definičným znakom skutkovej podstaty nielen žalovaného, ale ani iného trestného činu v Tr. zákone. Nemôže sa jednať o trestný čin obmedzovania osobnej slobody, ak sa poškodená mohla slobodne pohybovať ako to tvrdí prokurátor v podanom odvolaní. Obžalovaný nielenže nelimitoval pohyb poškodenej v rámci vnútra hospodárskej budovy, ale nebol vykonaný žiaden dôkaz o tom, že by robil aj pri jej pobyte mimo objekt, napr. pripútaním reťazou, lanom a pod. Sám prokurátor v odvolaní tvrdí, že z hľadiska intenzity konania obžalovaného toto nemohlo naplniť znaky pozbavenie osobnej slobody s čím súd súhlasí. Samotná nevera, ktorej sa obžalovaný dopustil a vzťah s veľkým vekovým rozdielom, ako aj vzdelanostným a sociálnym, ktorý znalkyňa PhDr. Kordovanová definovala ako nevyvážený, nenaplnia znaky žiadneho trestného činu. Hoci dĺžka doby, po ktorú je obmedzená sloboda pohybu, nie je z hľadiska trestnosti činu rozhodujúca, rozhodujúcim je vytvorenie takého protiprávneho stavu páchatelovho úmyslu obmedziť osobnú slobodu iného. Ide teda o trváci trestný čin, ktorého vznik nastáva vytvorením protiprávneho stavu a jeho udržiavaním, teda úmyselným konaním páchatela prejavujúcim vôľu obmedziť slobodu iného a tento stav trestnosti trvá dovtedy, kým nedôjde k odstráneniu tohto protiprávneho stavu, k čomu ale nemusí dôjsť výlučne z vôle páchatela. Uvedený trestný čin ako úmyselný predpokladá, že páchatel bez oprávnenia obmedzí osobnú slobodu svojim konaním, ktorá je vyjadrením jeho vôle tak urobiť, pričom táto jeho vôľa vyjadrená úmyselným konaním musí smerovať k následku, teda obmedzeniu osobnej slobody a tento následok musí byť tiež vyjadrením úmyslu páchatela a nemôže nastať omylom alebo náhodou. Na druhej strane, oproti vôli páchatela obmedziť inému osobnú slobodu stojí nesúhlas poškodenej, ktorý s týmto nesúhlasí, pretože v opačnom prípade sa nemôže jednať o trestný čin (§ 29 Tr. zákona), teda vôľa páchatela obmedziť osobnú slobodu iného musí na druhej strane naraziť na vôľu poškodenej túto slobodu užívať, pričom páchatel musí vytvoriť ťažko prekonateľnú prekážku brániacu osobnej slobode, teda nemôže sa jednať o prekážku, ktorá svojim charakterom má len formálnu, či symbolickú povahu. V danej trestnej veci teda súd na základe vykonaných dôkazov vykonal ich vyhodnotenie v tom smere, či obžalovaný A. B. úmyselne obmedzil osobnú slobodu poškodenej jej uzamykaním v prístavbe rodinného domu, teda chcel obmedziť osobnú slobodu tak, aby ju nemohla užívať lebo vedel, že svojim konaním môže obmedziť jej osobnú slobodu a pre prípad, že to urobí bol s tým uzročený. Súd tiež ale musí z vykonaných dôkazov vyhodnocovať, či poškodená prejavila vôľu užívať osobnú slobodu počas zamknutia, teda nesúhlasila s uzamknutím v miestnosti v čase, kedy k uzamknutiu došlo alebo v čase uzamknutia s tým súhlasila, ale nesúhlasila so zamknutím až následne a tento nesúhlas sa dostal do dispozičnej sféry obžalovaného a on, napriek prejavu vôle poškodenej nebyť zamknutá, jej odoprel odomknutie, a teda bránil naďalej užívať jej osobnú slobodu. Obžalovaný teda mohol naplniť znaky žalovaného trestného činu buď tak, že zamkol poškodenú bez jej súhlasu, pričom tento nesúhlas poškodenej vyjadřila obžalovanému už v čase zamknutia alebo, že ju zamkol v miestnosti s jej súhlasom, čím nedošlo k naplneniu znakov trestného činu obmedzovania osobnej slobody, ale v čase, kedy poškodená fakticky obmedzená na osobnej slobode zamknutím v miestnosti s jej súhlasom prejavila vôľu túto miestnosť opustiť a dala to na vedomie obžalovanému, napr. prostredníctvom telefónu, sms alebo sociálnej siete a obžalovaný, hoci o tejto vôli poškodenej vedel, túto vôľu nerešpektoval a prejavil úmysel ju tam naďalej držať proti jej vôli. V tomto prípade by k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu obmedzovania osobnej slobody došlo v tomto okamihu, kedy by nastal protiprávny stav predpokladaný Tr. zákonom. Z vykonaného dokazovania, vrátane výpovedí matky poškodenej K. B. a súrodencov D. B. a E. B. nevyplýva, že by im poškodená hovorila o tom, že by bola obžalovaným zamknutá, alebo im hovorila o tom, že by k nej obžalovaný sa správal zle, že by ju bil znásilňoval, ponižoval alebo jej odopieral potravu. Z výpovedí svedkov tiež vyplynulo, že to bola práve poškodená, ktorá kvôli zaľúbenosti vyhľadávala prítomnosť obžalovaného, a to aj proti vôli svojich rodičov, ktorí s týmto vzťahom síce nesúhlasili, no aj napriek tomu jej umožnili bývať u obžalovaného a nepodnikli žiadne kroky na nápravu tohto stavu, ktorý im, ako tvrdila svedkyňa K. B., mal prekážať. Rodičia maloletej poškodenej boli v plnom rozsahu schopní vykonávať svoje práva a plniť rodičovské povinnosti a v tomto im ani nič nebránilo, na čo rezignovali. Svedkovia z prostredia domácnosti obžalovaného C. G. a L. D. videli poškodenú v priestoroch hospodárskej budovy, boli s ňou v kontakte, avšak ani jeden z nich nevypovedal o tom, že by bola zamykaná proti svojej vôli, pričom svedok G. uviedol, že poškodená bola v hospodárskej budove iba za prítomnosti obžalovaného a svedok D. síce pripustil, že obžalovaný poškodenú zamkol a vyslovene uviedol, že poškodená s tým súhlasila, pričom poškodená v žiadnom prípade nebola výživou odkázaná na obžalovaného a neexistuje žiaden dôkaz, ktorý by svedčil pre tvrdenie prokurátora, že obžalovaný s poškodenou manipuloval. Poškodená bola v miestnosti zamykaná s jej súhlasom viackrát a keby jej to nevyhovovalo, určite by sa

k obžalovanému už nevracala. Ani jeden zo svedkov nevypovedal o tom, že by obžalovaný poškodenú bil, dával jej nejaké lieky, ktoré neboli predpísané lekárom, že by ju ponižoval prípadne jej vulgárne nadával. Títo svedkovia podrobne opísali aj nevyspytateľné správanie poškodenej voči obžalovanému, kedy sa ho snažila manipulovať, vyhrážala sa mu samovraždou, ak nebude robiť čo chce ona a keď nebude s ňou, a teda bola to práve poškodená, ktorá sa domáhala jeho prítomnosti, čo je správanie absolútne vylučujúce spôsobovanie dlhodobého príkoria v podobe zamykania, bitia a vulgárnych nadávok. Obžalovaný miestnosť, kde mala byť poškodená držaná proti jej vôli zariadil nábytkom, tak aby mohla v nej prespávať a mala primerané pohodlie. Kúpil jej mobilný telefón, ktorý, ako vyplynulo zo správy telekomunikačného operátora, bol funkčný a poškodenou vo veľkej miere využívaný na komunikáciu nielen s obžalovaným, ale aj s matkou, sestrou E. a svedkom C. G., a to aj v čase keď bola zamknutá. Poškodená mala zároveň v hospodárskej budove aj internetové pripojenie, čo jej umožňovalo spojenie s vonkajším okolím prostredníctvom komunikačných sietí. Uvedené konanie z pohľadu súdu je v úplnom protiklade s úmyslom obžalovaného poškodenú zamknúť proti jej vôli, pretože ak by obžalovaný tento úmysel mal, určite by poškodenej neponechal telefón aby si mohla zavolať pomoc. Ako uviedli svedkovia G. a D. a napokon to potvrdila vo svojej výpovedi aj poškodená, obžalovaný jej dával peniaze na drobné nákupy, sám ju vozil do obchodného centra do Prešova alebo tam išla sama. Toto konanie obžalovaného vylučuje úmysel brániť užívanie jej osobnej slobody. Konanie obžalovaného kladené mu za vinu by muselo mať mimoriadne vážne následky na správaní sa poškodenej z hľadiska jej psychiky a je teda krajne nepravdepodobné, aby poškodená, napriek týmto závažným obmedzeniam osobnej slobody, ktoré by mohlo byť označené ako ťažké príkorie, naďalej navštevovala domácnosť obžalovaného a dožadovala sa jeho prítomnosti ako to vyplýva z komunikácie cez instagram so J. B., ale aj z výpovedi všetkých uvedených svedkov. Súd zdôrazňuje, že uvedené správanie je v kontraindikácii s konaním, ktorého sa mal podľa obžaloby obžalovaný dopustiť a navyše z vykonaného dokazovania úplne absentuje akýkoľvek motív na obmedzovaní osobnej slobody poškodenej. Práve o tieto závery súdu vyplývajúce z vykonaných dôkazov možno urobiť záver o nedôveryhodnosti výpovedí poškodenej voči obžalovanému. Jediným dôkazom, ktorý svedčí o tom, že poškodená bola zamknutá obžalovaným proti jej vôli je výpoveď poškodenej, ktorá uvádzala, že ju obžalovaný bil, zamykal a tiež uviedla, že keď tam bol obžalovaný s ňou, hrala sa na mobile, robila si domáce úlohy, zametala a pod. Taktiež mal vybrať kľučky z okien, aby nemohla utiecť, zároveň ale potvrdila, že chodila aj do Novumu a že ju obžalovaný vozil do školy. Tiež vypovedala, že keď prišla domov zo školy napísala mu, aby pre ňu prišiel, čo on urobil a zobral ju k nemu domov. Dôležitou časťou jej výpovede je vyjadrenie, že keď obžalovaný ju zamkol a ona chcela ísť von, zavolała mu a on ju pustil. Práve toto vyjadrenie, ako súd už uviedol vyššie, nenapĺňa znaky žalovaného trestného činu. Len ak by obžalovaný odmietol poškodenú pustiť, keď ho o to prosila, vtedy by nastal okamih vzniku trestnosti. Súd zdôrazňuje, že aj jediná výpoveď môže postačovať na uznanie viny obžalovaného, najmä ak sa jedná o priamy dôkaz, ktorým je svedectvo poškodenej. Avšak za situácie, že tento dôkaz je jediným a je v rozpore s inými dôkazmi alebo iné dôkazy jej svedectvo nepriamo nepotvrdzujú, je povinnosťou súdu pristupovať k nemu starostlivo, najmä ak sa jedná o relatívne neopakovateľný dôkaz. Matka poškodenej vypovedala, že poškodená bola tvrdohlavá, robila si čo si zmyslela, veľakrát sa vyhrážala, že sa zabije, ak nebude po nej. A jej sestra E. B. uviedla, že poškodená si často vymýšľala a klamala, bola agresívna, nepočúvala, robila si svoje. Je potrebné zdôrazniť, že tieto svedkyne, vzhľadom na ich vzťah k poškodenej, nemajú motiváciu obžalovanému pomáhať účelovými výpoveďami v jeho prospech. Z hľadiska jej správania rovnako poškodenú charakterizovali aj svedkovia B., G. a D., ktorí sami uviedli, že poškodená bola nevyspytateľná, robila si čo chcela a bol to práve obžalovaný, kto ju hľadal, ak utiekla z domu a komu na nej záležalo. Znalkyňa PhDr. Kordovanová konštatovala u poškodenej dominantnú povahu, rada si robila veci po svojom, robila vlastné rozhodnutia a nimi sa riadila. Bol u nej zistený výkyv nálad, vzdorovanie, výbušnosť, pubertálny egocentrizmus. O účelovom správaní poškodenej vypovedala aj znalkyňa MUDr. Rosenbergerová, ktorá vypovedala aj o vydieraní samovraždou, pričom táto u poškodenej nezistila žiadne prejavy posttraumatickej stresovej poruchy. V minulosti bola hospitalizovaná pre afektívny raptus a vyhrážky samovraždou, ale jej stav sa rýchlo zlepšil, čo svedčí o účelovosti je konania. Ako znalkyňa uviedla, poškodená bola v čase vyšetrenia nahnevaná na obžalovaného, že sa nerozvedol. Pri takejto osobnosti poškodenej nemôže súd považovať jej výpoveď za natoľko dôveryhodnú, aby mohla byť jediným usvedčujúcim dôkazom o vine obžalovaného. Nepochybne je nutné brať ako silný motív pre účelovú výpoveď v neprospech obžalovaného aj žiarlivosť poškodenej na manželku obžalovaného, ktorá vyplýva z výpovede svedkyne B. a ich vzájomnej elektronickej komunikácie. Aj svedok G. vypovedal, že poškodená chcela, aby obžalovaný opustil svoje deti a ženu a vynucovala si to všetkými prostriedkami. Znalkyňa MUDr. Rosenbergerová uviedla, že poškodená ako traumou vnímala až situáciu, kedy jej obžalovaný slúbil, že sa rozvedie ale neurobil tak, čo ju veľmi nahnevalo, a preto podala trestné

oznámenie, pričom ten hnev na obžalovaného bol ešte u nej prítomný aj počas jej vyšetrenia. Svedok G. ohľadom udalostí zo dňa 24.12.2023 uviedol, že predtým ako poškodená zavolała políciu chcela byť primárne s obžalovaným a nestážovala sa mu, že je zamknutá proti svojej vôli, ale na to, že obžalovaný k nej na Štedrý deň neprišiel, hoci jej to sľúbil. Bola to poškodená, ktorá sa vyhrážala podpálením hospodárskej budovy a podrezaním sa, ak obžalovaný nepríde, ale svedok G. nepotvrdil, že poškodená obžalovanému na Štedrý deň povedala, aby prišiel otvoriť a on by to odmietol, čím by až vtedy naplnil znaky žalovaného trestného činu. Aj zasahujúci policajti vo svojich svedeckých výpovediach potvrdili, že po príchode na miesto bol pokoj, teda nepočuli buchot ani krik, o ktorom vypovedala iba poškodená. V ten večer boli dvere do hospodárskej budovy, za ktorými bola poškodená, zamknuté, avšak to nemení nič na tom, že nebolo preukázané, že v čase, kedy ju obžalovaný po príchode z Ostrovan zamykal alebo neskôr, kedy už bola zamknutá, konal tak proti jej vôli alebo jej odmietol otvoriť, hoci sa toho dožadovala. Na fotografii č. 19 z obhliadky miesta činu je taktiež vidno, že okno v miestnosti, kde bola poškodená zamknutá má kľučku, čo ako dôkaz nepotvrďuje tvrdenie poškodenej, že obžalovaný vybral kľučky z okien aby nemohla utiecť. Práve možnosť opustenia miestnosti útekou nespĺňa predpoklad existencie vážnej prekážky, ktorá by bránila v užívaní osobnej slobody poškodenej, a ktorú by vytvoril obžalovaný ako to uviedol súd vyššie. Svedok D. uviedol, že poškodená už v minulosti využívala okno na únik z miestnosti keď sa jej nechcelo čakať na obžalovaného kým príde z práce. Pokiaľ sa jedná o okno v miestnosti súd sa stotožňuje s argumentáciou prokurátora, že samo osebe okno nezabavuje páchatel'a trestnoprávnej zodpovednosti. Súd v danom prípade poukazuje na okno len z toho pohľadu, že poškodená mala po celý čas možnosť úniku a toto okno aj na to používala ak považovala za potrebné priestor opustiť, teda existenciu okna je potrebné vnímať nie ako prekážku, ale ako spôsob opustenia miestnosti ako napr. keď v miestnosti sú odomknuté dvere. Svedok G. pri telefonáte na tiesňovú linku uviedol, že poškodená je tam zamknutá, ale prikázala mu volať políciu lebo je tam sama a je jej smutno, teda nie preto, že by ju tam proti jej vôli zamkol alebo že by ju odmietol pustiť von.

Podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku súd postúpi vec inému orgánu, ak zistí, že nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal iný orgán prejednať ako priestupok, služobné previnenie alebo disciplinárne previnenie, o ktorých je tento orgán príslušný rozhodovať.

Po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom, odvolaním prokurátora, ako aj obsahom predloženého spisu krajský súd konštatuje, že v predmetnej trestnej veci je nepochybné, že medzi obžalovaným A. B. a poškodenou ml. F. B. existoval vzťah, resp. pomer. Zároveň je nepochybné, že poškodená sa u obžalovaného zdržiavala v miestnosti v hospodárskej budove, ktorú mala za týmto účelom vybavenú nábytkom, posteľou, skrinkami a pod. a kde trávila voľný čas a rovnako je nepochybné, že obžalovaný mal poškodenú počas jej pobytu v hospodárskej budove zamykať. Uvedené vyplýva tak z výpovedí obžalovaného, poškodenej, ako aj vo veci vypočutých svedkov, preto sporné ostalo len to, či obžalovaný mal poškodenú zamykať proti jej vôli alebo s jej súhlasom. V danom prípade o zamykaní proti vôli poškodenej svedčí jej výpoveď z prípravného konania, z ktorej zvukovo-obrazový záznam bol prehratý na hlavnom pojednávaní, a v ktorej uviedla, že obžalovaný ju furt zamykal, každý deň ju bil, a to po tele a po nohách, niekedy káblom, niekedy rukou, niekedy ju ťahal za vlasy. Kričala a búchala po dverách a po okne keď bola zamknutá, obžalovaný ju zamykal, keď boli kľučky na oknách mohla odísť, ale keď ich vybral, tak už nie, pričom asi jedenkrát, dvakrát ušla cez okno, inak nie a keď ušla tak sa poprechádzala a išla naspäť k nemu. Uvedená výpoveď však nie je podporovaná žiadnym ďalším vo veci vykonaným dôkazom, nakoľko zo žiadneho ďalšieho vykonaného dôkazu nevyplýva, aby obžalovaný mal poškodenú zamykať proti jej vôli, po čom mala kričať, búchať po dverách a po okne a keď ju zamkol nemohla ísť von. Naopak, nielen z výpovede obžalovaného, ktorý uviedol, že poškodenú nezamykal nasilu ale dobrovoľne, ona mala pri sebe mobil a keď chcela ísť vonku, tak mu napísala správu a on jej prišiel otvoriť, ale aj z ďalších vykonaných dôkazov a to vrátane svedeckých výpovedí svedkov B., B. a E. B., rodinných príslušníkov poškodenej, vyplýva, že to bola poškodená, ktorá vyhľadávala prítomnosť obžalovaného, pričom svedkyňa B., matka poškodenej, uviedla, že dcéra si nechcela dať od obžalovaného pokoj, aj keď ju od malička počúvala, ale keď si začala s obžalovaným nedala si povedať, oni vedeli o tom, že poškodená spí u obžalovaného, mala mobil, utekala za obžalovaným, stretávala sa s ním dobrovoľne, nasťahovala sa k nemu, veľakrát sa vyhrážala, že sa zabije lebo chcela byť s obžalovaným, tvrdila, že ho ľúbi, jedenkrát ona povedala obžalovanému, aby prišiel po dcéru, lebo sa vyhrážala, že sa zabije, keď bol obžalovaný s dcérou bola veselá, inak bola smutná. Svedok Dužda, otec poškodenej, uviedol, že poškodená sa nikomu nestážovala, bola do obžalovaného zaľúbená. Svedkyňa E. B., sestra poškodenej, uviedla, že poškodená k obžalovanému utekala, nebola to jeho chyba, keď ju nechcel zobrať trvala na tom, aby ju zobral, chodila k nemu prespávať, aj keď jej mama hovorila, aby

ostala doma, mohla sa voľne pohybovať, nebola zamknutá, išla do Novumu, aj do školy, obžalovaný ju osobne do školy aj osobne odviezol, bola zamilovaná, nedala si povedať, obžalovaný sa snažil, aby sa jej nič nestalo, čo vie tak bola zamknutá len vtedy, keď ju našla polícia. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že k zamknutiu poškodenej došlo dňa 24.12.2023, kedy bola poškodená preukázateľne zamknutá v hospodárskej budove obžalovaného, čo potvrdili svedkovia D. M. a I., zasahujúci príslušníci PZ, svedkyňa E. B., ako aj obžalovaný vo svojej výpovedi z prípravného konania, sporným preto ostalo, že či sa tak udialo s jej súhlasom alebo proti jej vôli. V danom prípade sa krajský súd stotožňuje s názorom prvého stupňa, že k zamknutiu poškodenej v hospodárskej budove pri obydľi obžalovaného došlo s jej súhlasom, keď poškodená s obžalovaným prišli k nemu po tom, čo sa od rána zdržiavali u rodičov poškodenej, po čom obžalovaný poškodenú zamkol s jej súhlasom v hospodárskej budove a išiel za svojou rodinou, s tým, že následne mu poškodená volala na mobilný telefón, avšak tento nemal pri sebe, po čom sa vybil, preto zavolať hliadku PZ. Z výpovede svedka G. vyplýva, že obžalovaný bol na Vianoce s rodinou a poškodená sa mu začala vyhrážať, že keď k nej nepríde, tak si podreže žily, aj keď nevie čo mala v ruke, na videohovore videl ako si reže žily, čo zodpovedá aj zápisnici o prehliadke osoby spolu s fotodokumentáciou, z ktorej sú zrejmé stopy po rezaní sa na rukách poškodenej, následne sa poškodená vyhrážala, že mu to zapáli a tak zavolať tiesňovú linku, pričom zároveň uviedol, že poškodená za obžalovaným chodila dobrovoľne, nesťažovala sa mu, vravela, že obžalovaný za ňou málo chodí a nikdy mu nevrela, aby tam mala byť proti jej vôli. Z uvedeného je zrejmé, že motívom konania poškodenej nebola snaha „oslobodiť sa“, ale jej motívom bola snaha byť s obžalovaným počas Vianočných sviatkov. Krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, poukazuje na výpoveď svedka G., ktorý uviedol, že v miestnosti boli minimálne dve okná, ktoré mohla použiť ako východ, ale ona sa nechcela dostať von, pričom aj samotná poškodená potvrdila, že asi jedenkrát, dvakrát ušla cez okno, ale keď ušla tak sa poprechádzala a išla naspäť k obžalovanému. Neobstojí tvrdenie poškodenej, že v inkriminovaný večer nemohla opustiť miestnosť z dôvodu, že obžalovaný z okien povyberal kľúčiky, nakoľko zo zápisnice o obhliadke miesta činu s fotodokumentáciou vyplýva, že minimálne jedno okno v priestoroch, kde sa poškodená zdržiavala malo kľučku.

Krajský súd v ostatnom zrušujúcom uznesení uložil okresnému súdu zaoberať sa skutočnosťou, či ak v miestnostiach, kde sa poškodená zdržiavala sa nachádzalo okno, ktoré sa dalo otvoriť a cez ktoré sa dala uzamknutá miestnosť opustiť iným spôsobom, či je možné toto vyhodnotiť ako okolnosť, ktorá by bránila uznať obžalovaného za vinného zo žalovaného trestného činu, avšak okresný súd sa s uvedeným v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal. Z uvedeného dôvodu krajský súd konštatuje, že aj keď primárne okno nie je určené na vchod do a východ z miestnosti, z vykonaného dokazovania vyplýva, že v minulosti takto poškodená miestnosti v ktorých bola zamknutá, opakovane opustila, pričom sama uviedla, že po jej opustení sa následne k obžalovanému vrátila, teda v uvedenom prípade ak poškodená v minulosti takto miestnosť, v ktorej sa nachádzala vedela opustiť, mohla takto konať aj dňa 24.12.2023, avšak pokiaľ takto nekonala, ale privolala hliadku PZ, uvedené svedčí o účelovosti konania poškodenej.

Ak znalkyňa z odvetvia psychológie PhDr. Kordovanová uviedla, že poškodená dokáže správne vnímať a interpretovať, nemá snahu javiť sa v lepšom svetle a popísané udalosti sa javia byť skutočne prežité, nebaďať u nej ovplyvnenie inou osobou, ani snahu poškodiť obžalovanému, k uvedenému krajský súd udáva, že nespochybňuje to, že poškodená ňou opísané udalosti prežila, avšak podľa názoru krajského súdu, je pochybné, že poškodená v predmetnej miestnosti zotrvala proti svojej vôli tým, že mala byť na osobnej slobode obmedzovaná obžalovaným.

Vzhľadom na skutočnosť, že sa nepodarilo preukázať konanie obžalovaného spočívajúce v obmedzení osobnej slobody poškodenej proti jej vôli, s poukazom na zásadu „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného, krajský súd dospel k záveru, že nie je možné uznať obžalovaného A. B. za vinného zo žalovaného trestného činu.

S poukazom na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania, a to najmä z výpovede svedkyne poškodenej vyplynulo, že obžalovaný ju mal okrem zamykania proti jej vôli aj biť, pričom aj obžalovaný uviedol, že keď poškodená žiarlila a nechcela ho pustiť tak ju sotil alebo jej dal facku, krajský súd dospel k záveru, že uvedené konanie by malo byť prejednané ako priestupok, preto rozhodol tak, že podľa § 320 ods. 1 písm. a/ Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku trestnú vec proti obžalovanému A. B. postúpil Okresnému úradu v Prešove, ktorý by ju mohol prejednať ako priestupok.

Vo vzťahu k odvolacej námietke prokurátora poukazujúc na to, že z výpovedí svedkov a výsluchu znalkyne PhDr. Kordovanovej vyplýva, že obžalovaný a poškodená mali nerovnocenný vzťah a podľa názoru okresného súdu malo dochádzať k manipulácii zo strany poškodenej voči obžalovanému, krajský súd udáva, že uvedené nezakladá trestnú zodpovednosť obžalovaného za žalovaný trestný čin.

Vo vzťahu k odvolacej námietke prokurátora, že na vstup a výstup z hospodárskej budovy by sa nemalo bežne používať okno a zamknutím dverí bol, podľa jeho názoru, sledovaný cieľ obmedziť osobnú slobodu poškodenej, krajský súd udáva, že s uvedeným sa už vysporiadal v odôvodnení rozhodnutia vyššie, k čomu opakovane udáva, že je možné súhlasiť s argumentáciou prokurátora, že na opustenie miestnosti by sa nemalo používať okno, ale dvere, avšak ak v minulosti poškodená dokázala opustiť miestnosť, v ktorej mala byť podľa vlastného vyjadrenia uzatvorená protiprávne, cez okno, tak rovnako mohla konať dňa 24.12.2023. S poukazom na zápisnicu o obhliadke iných priestorov a pozemkov s fotodokumentáciou, z ktorej vyplýva, že minimálne na jednom okne v hospodárskej budove v miestnosti, kde bola poškodená uzamknutá sa nachádzalo okno s kľučkou, neobstojí jej tvrdenie, že obžalovaný vybral kľučky z okien, aby nemohla miestnosť opustiť.

Vo vzťahu k odvolacej námietke prokurátora, že súd dôsledne nevyhodnocoval stupeň rozumového a mravného vývoja poškodenej, ktorá je maloletá osoba a vzhľadom na vek a v danom prípade nízky intelekt nie je schopná kriticky myslieť, krajský súd udáva, že uvedené, rovnako ako prokurátorom namietané zhoršenie psychického stavu poškodenej v dôsledku vzťahu s obžalovaným, ktorý pre ňu predstavoval nadmernú záťaž, neodôvodňuje uznanie obžalovaného vinným zo žalovaného trestného činu.

Vo vzťahu k odvolacej námietke prokurátora, že obžalovaný mal sám pripustiť, že poškodenú zamykal, aby ju ukryl pred svojou manželkou, aby si nič nespravila, keď sa vyhrážala samovraždou, krajský súd udáva, že nespochybňuje, že obžalovaný mal poškodenú zamykať, avšak spochybňuje, s poukazom na už uvedené, aby tak robil proti jej vôli.

Vo vzťahu k odvolacej námietke prokurátora, že poškodená mala v hospodárskej budove, v miestnosti, kde sa zdržiavala lavór na vykonávanie potreby, aby sa voľne nepohybovala po pozemku, kde sa ani voľne nepohybovala, krajský súd udáva, že uvedené nepreukazuje protiprávne obmedzenie osobnej slobody poškodenej obžalovaným, nakoľko poškodená okrem lavóra na vykonávanie potreby mala zo strany obžalovaného v hospodárskej budove zabezpečené aj posteľ, skrinky, nábytok a ďalšie veci dennej potreby, teda účelom obžalovaného bolo zabezpečiť jej „primeraný“ štandard na to, aby sa mohla v predmetnej miestnosti zdržiavať.

Na základe konštatovaných skutočností krajský súd rozhodol, tak ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia a trestnú vec obžalovaného postúpil na priestupok.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.